

VLASTA

1. Viděl celý svět jako divadlo

05.06.2024 Vlasta - BLANKA KOVAŘÍKOVÁ

strana: 32

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** činohře; divadla; Ostravě; Státního

Jan Kačer chtěl udělat lidem svět příjemnější. Práce pro druhé mu přinášela potěšení. Ať už režíroval, hrál, učil, pracoval pro Nadaci Charty 77 nebo uváděl adventní koncerty, do všeho otiskl stopu své osobnosti. Nebránil se besedám ani rozhovorům. Byl rád, když mu druzí naslouchali. osobnost

Jan Kačer a jeho láska Nina Divišková. Zaujala ho na první pohled. Bylo jim tehdy devatenáct.

Žili spolu přes 60 let, byla jeho neoddělitelnou součástí, jeho životní kotvou a obrovskou oporou. Před kamerou se ale potkali málokdy. Poprvé jsem ho zpovídala i s jeho manželkou Ninou Diviškovou v srpnu 1995. Bylo horké letní odpoledne, a tak jsme se všichni usadili v rozkvetlé zahradě u jejich domku ve Slivenci. Pochlubili se právě dozrávajících broskvemi a miniaturními brambůrky, kterým říkali slivenecký hrášek. Jan Kačer si nedal říct a každý rok se znovu pokoušel vypěstovat pořádné brambory. Přiznával ovšem, že všechno kolem je zásluha jeho ženy. Byl vždycky málo doma, Nina řídila praktický život rodiny, do níž se ale pokaždé rád vracel.

Honza z Holic

Narodil se 3. října 1936 v Holicích na Pardubicku. Jeho o deset let starší bratr Pavel mu mnoho let nahrazoval tatínka Viléma, jenž spáchal sebevraždu po Mnichovské dohodě v roce 1938. "Tatínek zemřel dřív, než jsem si ho mohl zapamatovat. V době, kdy nacisté zabrali Sudety, jeho obuvnická firma zkrachovala a on si myslel, že nás svou sebevraždou uchrání před norimberskými zákony," vyprávěl mi kdysi a naznačoval tím, že otec byl židovského původu. "Dlouho jsem nevěděl, že se zabil. Až někdy ve dvanácti letech jsem objevil na půdě utržený špagát a zeptal jsem se na něj mámy. Bylo na ní vidět pohnutí, ale mlčela, pravdu mi řekla, až když jsem byl dospělý. Táta se oběsil z obavy, že bychom kvůli němu skončili v koncentráku." Stejně tak se Jan až v dospělosti dozvěděl, že má nevlastní sestru Lili z otcova prvního manželství. Žila od roku 1938 v Anglii a setkali se až po třiceti letech.

Jan Kačer o sobě říkal, že je celý život Honzou z Holic, v podstatě jednoduchým člověkem, který má rád brambory s tvarohem a přímočaré věci. Hluboký vztah choval ke své obyčejné, ale statečné mamince Vlastě a také jí věnoval svou první knížku Jedu k mámě, z roku 2003. "Mám na ni nejsilnější vzpomínky, i když jsem nebyl vždycky hodný syn. Obávám se, že jsem jí nikdy neřekl, že ji mám rád. Strašně jsem se styděl."

Ve vytouženém městě

Původně chtěl studovat medicínu, ale nedostal kladný kádrový posudek ani k přihlášce na gymnázium. Pro soudruhy byl prostě synem továrníka. Maminka mu nakonec poradila keramickou průmyslovku. Snad se někde dozvěděla, že je tam osvícený ředitel, který na kádrování nehledí. Psal se rok 1951 a její výtvarně nadaný syn byl přijat. "Bechyňská škola byla v těch letech, a doufám, že i teď, čímsi jako Florencie.

Malá, ale skvělá a nezapomenutelná. Měli jsme čas naplněný od rána do večera.

Keramické plesy, divadelní večery, taneční soubor, atletika, volejbal," vypočítával Jan Kačer, který se už tehdy věnoval hlavně ochotnickému divadlu.

Když se rozhodoval, co dál, jeden z jeho profesorů mu poradil, aby se dal na divadelní režii, že v ní vynikne víc než v keramice. "Byla doba mladých, naivních lidí a komise, v níž seděl Zdeněk Štěpánek, Otomar Krejča, Vlasta Fabianová a další mě posuzovala vlídnými očima. Složil jsem zkoušku na režijní katedru DAMU a ocitl se v nádherném, vytouženém městě, v němž jsem mohl každý večer jít do divadla." V Praze pro něj bylo všechno nové a začal ji objevovat spolu se svou láskou Ninou Diviškovou, která ho zaujala hned poprvé, když vstoupila do třídy.

Oběma bylo devatenáct. Vznešená Nina z významné brněnské rodiny o něj prý dlouho nestála, měla dokonce jiného vážného nápadníka, ale Honza ji svým kouzlem a urputností udolal.

Spolu v Ostravě

Po absolvování DAMU odešli spolu s celou partou z ročníku do Divadla Petra Bezruče v Ostravě. "Bylo nám třiadvacet let. Vtrhli jsme do drsného hornického města, kde jsme nikdy nebyli, mysleli jsme, že se z nás Ostrava zblázní, ale obecenstvo nás zpočátku ignorovalo. Chtěli jsme dělat divadlo podle svého, a nakonec se to podařilo. Byli jsme spolu od rána do noci. Dopoledne jsme hráli pro děti, večer pro dospělé, a ještě jsme si vymysleli noční představení pro vysokoškoláky v takovém sklepě, který nám výtvarníci vybavili jevištětkem i barem.

Tam jsme hráli tehdy zakázané tituly OE Camuse, Mroška, Ionesca OE protože jako studiová představení nemusela procházet cenzurou," vyprávěla mi v roce 2006 Nina Divišková. V Ostravě se také za Honzu provdala a narodily se jim první dvě dcery Simona a

Klára. "Holčičky jsem nosila na zkoušky v tašce a pak mi s nimi začala pomáhat tetička, sestra mého táty. Kačer už tehdy točil filmy, a když přijel domů, byl tak unavený, že jsem po něm nemohla nic chtít, a také nic neuměl, ani přebalit děcko."

Jan v roce 1963 dostal od režisérské dvojice KadárKlos hlavní roli partyzána ve válečném dramatu Smrt si říká Engelchen a rok nato zazářil v legendárním snímku československé nové vlny Každý den odvahu režiséra Evalda Schorma. S Evaldem uzavřel doživotní přátelství, které nazýval bratrství, a vždycky je rád připomínal.

Vášnivě debaty i vztahy

Nejlepší éra pro Jana a jeho Ninu nastala v roce 1965, když nastoupili do rodícího se Činoherního klubu v Praze. Vznikaly tu báječné hry a na lístky se stály dlouhé fronty. V prosinci 1966 začal Kačer zkoušet Gogolova Revizora, který se stal jednou z nejslavnějších inscenací "Činohráku". Petr Čepek alternoval s Josefem Abrhámem roli poštmistra a číšníka v hostinci, Chlestakova hrál brilantní Jiří Kodet, hejtmanem byl Pavel Landovský, jeho ženou byla Helena Růžičková, jako Dobčinský a Bobčinský perlili Jiří Hrzán a Václav Kotva- život v divadle nikdy nekončil představením, ale plynule pokračoval ve zdejších baru a někdy se protáhl skoro až do rána. Popíjelo se, probíhaly vášnivé debaty a rodily se neméně vášnivé vztahy. Janovi však alkohol nikdy nechutnal (přesto se ke stáru potýkal s cirhózou jater) a většinou odcházel včas domů.

Přesto o něm nelze říct, že by byl svatý.

I jemu se někdy zamotala hlava a není divu. Na jevišti a před kamerou se potkal s mnoha krásnými ženami. S Marií Drahokoupilovou točil Flirt se slečnou Stříbrnou, s Martou Vančurovou vytvořili nezapomenutelnou dvojici v televizní minisérii o Janě Eyrové, s Libuškou Šafránkovou byli kolegové v divadle. Byl u toho, když začal její milostný vztah s Josefem Abrhámem a zůstal jejich blízkým přítelem. Opakovaně hrál s Janou Brejchovou, kterou velmi obdivoval. Celý život si vykal

Ve vyhnanství

Idylické časy v Činoherním klubu skončily nástupem normalizace. Mnozí byli z politických důvodů odejiti, mezi nimi i Kačer. Ještě si v roce 1970 stihl udělat mistrovskou režii Brechtovy Matky Kuráže v Národním divadle s Danou Medřickou. Zažil její skvostné herectví na vlastní kůži, když filmovali Návrat ztraceného syna, a tady si ji prosadil.

Publikum při premiéře skandovalo, a mocní pochopili výkon hlavní představitelky jako protistátní gesto.

V roce 1976 se Kačer ocitl jako režisér ve vyhnanství.

Paradoxně opět v Ostravě OE v Činohře tehdejšího Státního divadla. "Devět a půl roku jsem kočoval, život pro mě byly soboty a neděle, kdy jsem mohl být doma. Ale v neděli už se mnou zase nic nebylo, protože jsem věděl, že mi po půlnoci jede vlak do Ostravy. Ve čtvrt na šest jsem tam dorazil, popelavé ráno, všichni ještě spali a zkouška začínala až od deseti. Nikam jsem nemohl, otevřeno bylo jen v místním bufetu plném ožralů. Tak jsem si dal tamní specialitu OE čaj se ščavou, stál korunu, bylo to horké a přílišně sladké a pak jsem si koupil všechny noviny, abych se měl čím bavit. Když jsem dojel do divadla a sloužil zrovna slušný vrátný, tak mě pustil do kanceláře dramaturga, silného kuřáka, a tam jsem ještě napůl usnul na jeho gauči. Pak jsem se totálně zblblý a načichlý nikotinem probudil a čekal, až všichni přijdou a já je budu v tomhle stavu okouzlovat divadlem," vyprávěl.

V té době se narodila třetí dcera Adéla, která se později jako jediná z potomků vydala na hereckou dráhu. "Dohromady jsem nic nevydělával, ale v životě jsem doma neslyšel, že nejsou peníze. Nikdy mi Nina neřekla, že by si chtěla koupit kabát nebo boty. V životě nešla k holiči a česala se sama.

S určitým bezohledným sobectvím jsem si toho ani nevšímal."

Láska není samozřejmá

A pak přišel listopad 1989 a sametová revoluce.

Už dva roky předtím se Kačer sblížil s Honzou Potměšilem. Zkoušeli spolu hru Sbohem, Sokrate... a oba se zapojili do tehdejšího dění. Osmého prosince jeli do Ostravy na mítink, který měla přenášet televize. Při zpáteční cestě několik kilometrů od Prahy auto havarovalo. Zatímco Kačer vyvázl prakticky bez zranění, Jan Potměšil to odnesl trvalými následky. O to víc se pak Kačer zapojil do dobročinných aktivit a na čas i do politiky. Dál režíroval, hrál, začal psát knížky, ve volném čase se věnoval vnoučatům. Radoval se ze zájmu, který projevovali filmaři o Ninu. Ke stáru, dokud ji neochromila vážná nemoc, si herectví užívala víc než on. Nikdy spolu ale nesoupeřili. "Asi jsme se vždycky měli rádi. Lidi si často myslí, že je láska samozřejmá, ale i u ní se musí vyvinout dost velké úsilí. Samozřejmě, že ty prvotní předpoklady se otupí, omrzí, ale člověk musí hledat nové impulzy. Je to neustálý tvůrčí stav," řekl mi Jan Kačer při našem posledním setkání. Divadelní mág a hlavně slušný člověk zemřel 24. května letošního roku, tři roky po své ženě. *

Jan Kačer také vydal několik vzpomínkových knih. Knihu Jedu k mámě věnoval své statečné mamince.

FOTO ZDENĚK KOVAŘÍK A ARCHIV AUTORKY

Jan KAČER

Jako malý kluk pózoval ve fotoateliéru i s bruslemi. Vlevo jeho maminka, která ho vychovávala od tří let sama.

Vpravo snímek od Marie Votavové pro rozhovor s Janem, Ninou a jejich Adélou, která se jako jediná z dcer dala na hereckou dráhu, Vlasta rok 2006. Dole Nina Divišková, Janova celoživotní opora

Mladý Jan Kačer s Ninou Divíškovou v povídkovém filmu Velká neznámá

Dole setkání rozkošaté rodiny Jana a Niny se třemi dospělými dcerami, jejich partnery a dětmi

1 Jiřina Třebická a Jan Kačer ve hře Zločin a trest, Činoherní klub v roce 1966

2 Rytíř v Údolí včel z roku 1967

3 S Evaldem Šormem a Danou Medřickou při natáčení filmu Návrat ztraceného syna, rok 1966

4 S Janou Brejchovou ve filmu Vlastně se nic nestalo

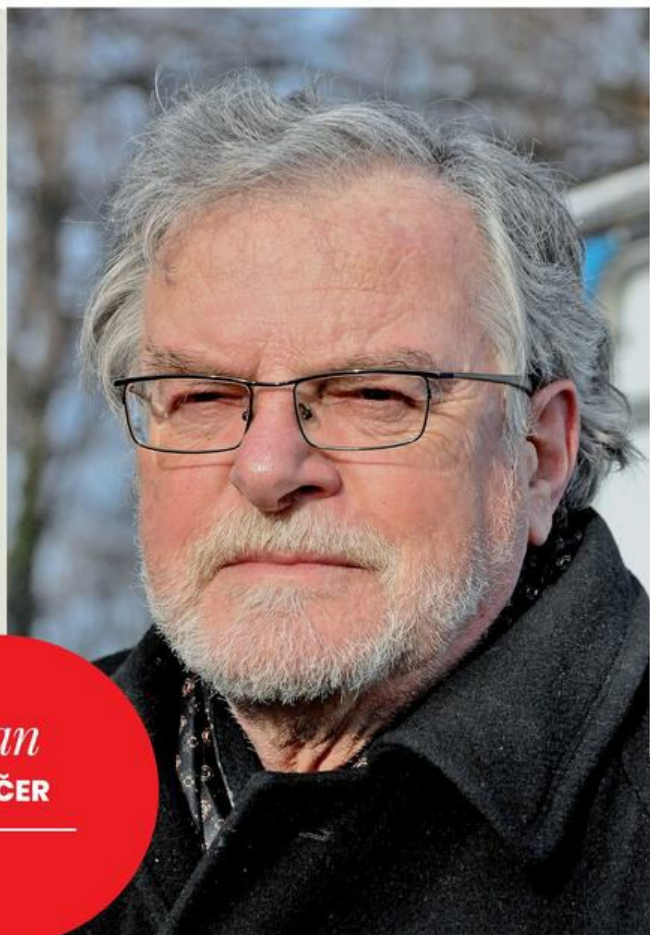
5 Pracovní záběr z natáčení Konce agenta W4C. Kameraman František Uldrich, Jan Kačer a Květa Fialová

6 Záběry z filmu Každý den odvahu, na snímku Josef Abrhám a Jan Kačer...

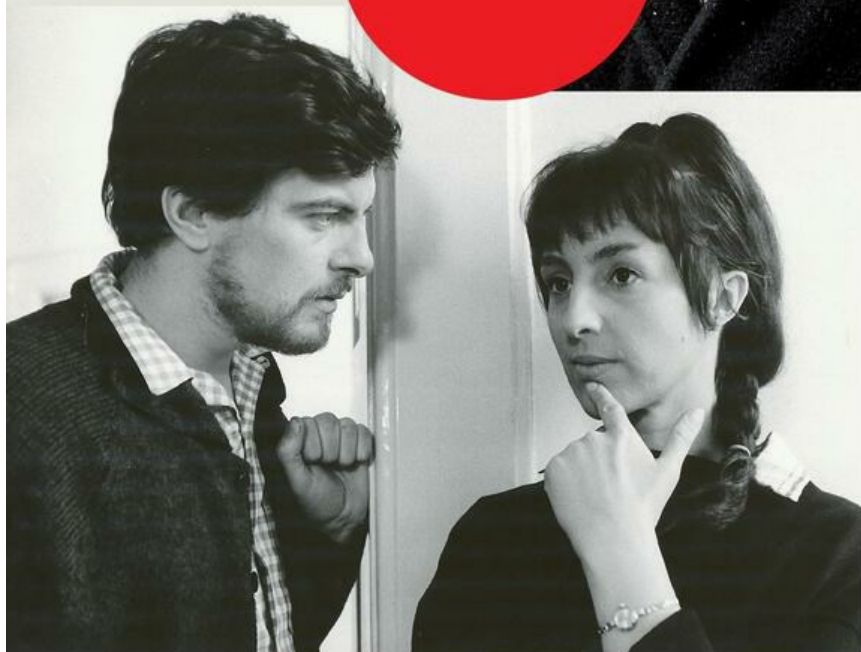
7 ... ve filmu z roku 1965 hrála s Janem Kačerem i Jana Brejchová.

Jan Kačer chtěl udělat lidem svět příjemnější. Práce pro druhé mu přinášela potěšení. Ať už režíroval, hrál, učil, pracoval pro Nadaci Charty 77 nebo uváděl adventní koncerty, do všeho otiskl stopu své osobnosti. Nebránil se besedám ani rozhovorům. Byl rád, když mu druzí naslouchali.

PŘIPRAVILA **BLANKA KOVAŘÍKOVÁ**

Jan
KAČER

Jan Kačer a jeho láska Nina Divišková. Zaujala ho na první pohled. Bylo jim tehdy devatenáct. Žili spolu přes 60 let, byla jeho neoddělitelnou součástí, jeho životní kotvou a obrovskou oporou. Před kamerou se ale potkali málokdy.

osobnost

Viděl celý svět jako divadlo

Doprve jsem ho zpovídala i s jeho manželkou Ninou Diviškovou v srpnu 1995. Bylo horké letní odpo-

Ve vytuženém městě

Původně chtěl studovat medicínu, ale nedostal kladný kádrový posudek ani k při-

všechno nové a začal ji objevovat spolu se svou láskou Ninou Diviškovou, která ho zaujala hned poprvé, když vstoupila do třídy.

I ledne, a tak jsme se všichni usadili v rozkvetlé zahradě u jejich domku ve Slivenci. Pochlubili se právě dozrávajícími broskvemi a miniaturními brambůrkami, kterým říkali slivenecký hrášek. Jan Kačer si nedal říct a každý rok se znovu pokoušel vypěstovat pořádné brambory. Přiznával ovšem, že všechno kolem je zásluha jeho ženy. Byl vždycky málo doma, Nina řídila praktický život rodiny, do níž se ale pokaždé rád vracel.

Honza z Holic

Narodil se 3. října 1936 v Holicích na Pardubicku. Jeho o deset let starší bratr Pavel mu mnoho let nahrazoval tatínka Viléma, jenž spáchal sebevraždu po Mnichovské dohodě v roce 1938. „Tatínek zemřel dřív, než jsem si ho mohl zapamatovat. V době, kdy nacisté zabrali Sudety, jeho obuvnická firma zkrachovala a on si myslel, že nás svou sebevraždou uchrání před norimberskými zákony,“ vyprávěl mi kdysi a naznačoval tím, že otec byl židovského původu. „Dlouho jsem nevěděl, že se zabíjí. Až někdy ve dvanácti letech jsem objevil na půdě utržený špagát a zeptal jsem se na něj mámy. Bylo na ní vidět pohnutí, ale mlčela, pravdu mi řekla, až když jsem byl dospělý. Táta se oběsil z obav, že bychom kvůli němu skončili v koncentráku.“ Stejně tak se Jan až v dospělosti dozvěděl, že má nevlastní sestru Lili z otcova prvního manželství. Žila od roku 1938 v Anglii a setkali se až po třiceti letech.

Jan Kačer o sobě říkal, že je celý život Honzou z Holic, v podstatě jednoduchým člověkem, který má rád brambory s tvarohem a přímočaré věci. Hluboký vztah choval ke své obyčejné, ale statečné mamince Vlastě a také jí věnoval svou první knížku Jedu k mamě, z roku 2003. „Mám na ni nejsilnější vzpomínky, i když jsem nebyl vždycky hodný syn. Obávám se, že jsem jí nikdy neřekl, že jí mám rád. Strašně jsem se styděl.“

FOTO ZDENĚK KOVÁŘIK A ARCHIV AUTORŮKY

hláše na gymnázium. Pro soudruhy byl prostě synem továrníka. Maminka mu nakonec poradila keramickou průmyslovku. Snad se někde dozvěděla, že je tam osvícený ředitel, který na kádrování nehledí. Psal se rok 1951 a její výtvarně nadaný syn byl přijat. „Bechyňská škola byla v těch letech, a doufám, že i teď, čímsi jako Florencie. Malá, ale skvělá a nezapomenutelná. Měli jsme čas naplněný od rána do večera. Keramické plesy, divadelní večery, taneční soubor, atletika, volejbal,“ vypočítával Jan Kačer, který se už tehdy věnoval hlavně ochotnickému divadlu.

Když se rozhodoval, co dál, jeden z jeho profesorů mu poradil, aby se dal na divadelní režii, že v ní vynikne víc než v keramice. „Byla doba mladých, naivních lidí a komise, v níž seděl Zdeněk Štěpánek, Otomar Krejča, Vlasta Fabianová a další mě posuzovala vlídnými očima. Složil jsem zkoušku na režijní katedru DAMU a ocitl se v nádherném, výtouženém městě, v němž jsem mohl každý večer jít do divadla.“ V Praze pro něj bylo

Oběma bylo devatenáct. Vznešená Nina z významné brněnské rodiny o něj prý dlouho nestála, měla dokonce jiného vážného nápadníka, ale Honza ji svým kouzlem a urputností udolal.

Spolu v Ostravě

Po absolvování DAMU odešli spolu s celou partou z ročníku do Divadla Petra Bezruče v Ostravě. „Bylo nám třidvacet let. Vtrhli jsme do drsného hornického města, kde jsme nikdy nebyli, mysleli jsme, že se z nás Ostrava zblázní, ale obecnost nás zpočátku ignorovalo. Chtěli jsme dělat divadlo podle svého, a nakonec se to podařilo. Byli jsme spolu od rána do noci. Dopoledne jsme hráli pro děti, večer pro dospělé, a ještě jsme si vymysleli noční představení pro vysokoškoláky v takovém sklepe, který nám výtvarníci vybavili jevištěm i barem. Tam jsme hráli tehdy zakázané tituly – Camuse, Mrožka, Ionesca – protože jako studiová představení nemusela procházet cenzurou,“ vyprávěla mi v roce 2006 Nina

Jako malý kluk pózoval ve fotoateliéru i s bruslemi. Vlevo jeho maminka, která ho vychovávala od tří let sama.

Mladý Jan Kačer s Ninou Diviškovou v povídkovém filmu Velká neznámá

Dole setkání rozkošatělé rodiny Jana a Niny se třemi dospělými dcerami, jejich partnery a dětmi

Divišková. V Ostravě se také za Honzu provdala a narodily se jim první dvě dcery Simona a Klára. „Holčičky isem nosila na zkoušku

Vpravo snímek od Marie Votavové pro rozhovor s Janem, Ninou a jejich Adélou, která se jako jediná

poštmitra a číšníka v hostinci, Chlestakova hrál brilantní Jiří Kodet, hejtmanem byl Pavel Landovský, jeho ženou byla Helena Růžičková, jako Dobčinský a Bobčinský perli Jiří Hrzán a Václav Kotva... Život v divadle nikdy nekončil představením, ale plynule pokračoval ve zdejším baru a někdy se protáhl skoro až do rána. Popíjelo se, probíhaly vášnivé debaty a rodily se neméně vášnivé vztahy. Janovi však alkohol nikdy nechutnal (přesto se ke stáru potýkal s cirhózou jater) a většinou odcházal včas domů.

Přesto o něm nelze říct, že by byl svatý. I jemu se někdy zamotala hlava a není divu. Na jevišti a před kamerou se potkal s mnoha krásnými ženami. S Marií Drahokoupilovou točil Flirt se slečnou Stříbrnou, s Martou Vančurovou vytvořili nezapomenutelnou dvojici v televizní minisérii o Janě Eyrové, s Libuškou Šafránkovou byli kolegové v divadle. Byl u toho, když začal její milostný vztah s Josefem Abrhámem a zůstal jejich blízkým přítelem. Opakovaně hrál s Janou Brejchovou, kterou velmi obdivoval. Celý život si vykali...

Ve vyhnanství

Idyllické časy v Činoherním klubu skončily nástupem normalizace. Mnozí byli z politických důvodů odejiti, mezi nimi i Kačer. Ještě si v roce 1970 stihl udělat mistrovskou režii Brechtovy Matky Kuráže v Národním divadle s Danou Medřickou. Zažil její skvostné

herectví na vlastní kůži, když filmovali Návrat ztraceného syna, a tady si ji prosadil. Publikum při premiéře skandovalo, a mocní pochopili výkon hlavní představitelky iako

v tašce a pak mi s nimi začala pomáhat tetička, sestra mého táty. Kačer už tehdy točil filmy, a když přijel domů, byl tak unavený, že jsem po něm nemohla nic chtít, a také nic neuměl, ani přebalit děčko.“

Jan v roce 1963 dostal od režisérské dvojice Kadár-Klos hlavní roli partyzána ve válečném dramatu Smrt si říká Engelchen a rok nato zazářil v legendárním snímku československé nové vlny Každý den odvahy režiséra Evalda Šormy. S Evaldem uzavřel doživotní přátelství, které nazýval bratrství, a vždycky je rád připomínal.

Z dcer dala na hereckou dráhu, Vlasta rok 2006. Dole Nina Divišková, Janova celoživotní opora

protistátní gesto.

V roce 1976 se Kačer ocitl jako režisér ve vyhnanství. Paradoxně opět v Ostravě – v činohře tehdejšího Státního divadla. „Devět a půl roku jsem kočoval, život pro mě byly soboty a neděle, kdy jsem mohl být doma. Ale v neděli už se mnou zase nic nebylo, protože jsem věděl, že mi po půlnoci jede vlak do Ostravy. Ve čtvrt na šest jsem tam dorazil, popelavé ráno, všichni ještě spali a zkouška začínala až od deseti. Nikam jsem nemohl, otevřeno bylo jen v místním bufetu plném ožralů. Tak jsem si dal tamní specialitu – čaj se ščavou, stál korunu, bylo to horké a přílišně sladké a pak jsem si koupil všechny noviny, abych se měl čím bavit. Když jsem dojel do divadla a sloužil zrovna slušný vrátný, tak mě pustil do kanceláře dramaturga,

Vášnivě debaty i vzťahy

Nejlepší éra pro Jana a jeho Ninu nastala v roce 1965, když nastoupili do rodícího se Činoherního klubu v Praze. Vznikaly tu báječné hry a na lístky se stály dlouhé fronty. V prosinci 1966 začal Kačer zkoušet Gogolova Revizora, který se stal jednou z nejslavnějších inscenací „Činohráku“. Petr Čepek alternoval s Josefem Abrahámem roli

1 Jiřina Třebická a Jan Kačer ve hře Zločin a trest, Činoherní klub v roce 1966

2 Rytíř v údolí včel z roku 1967

3 S Evaldem Šormem a Danou Medřickou při natáčení filmu Návrat ztraceného syna, rok 1966

3

4 S Janou Brejchovou ve filmu Vlastně se nic nestalo

7

5 Pracovní záběr z natáčení Konce agenta W4C. Kameraman František Uldrich, Jan Kačer a Květa Fialová

6 Záběry z filmu Každý den odvahu, na snímku Josef Abrahám a Jan Kačer... 7... ve filmu z roku 1965 hrála s Janem Kačerem i Jana Brejchová.

silného kuřáka, a tam jsem ještě napůl usnul na jeho gauči. Pak jsem se totálně zblblý a načichlý nikotinem probudil a čekal, až všichni přijdou a já je budu v tomhle stavu okouzlovat divadlem,“ vyprávěl.

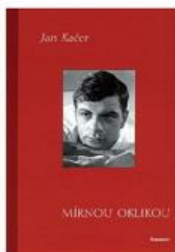
V té době se narodila třetí dcera Adéla, která se později jako jediná z potomků vydala na hereckou dráhu. „Dohromady jsem nic nevydělával, ale v životě jsem doma neslyšel, že nejsou peníze. Nikdy mi Nina neřekla, že by si chtěla koupit kabát nebo boty. V životě nešla k holiči a česala se sama. S určitým bezohledným sobectvím jsem si toho ani nevšiml.“

Láska není samozřejmá

A pak přišel listopad 1989 a sametová revoluce. Už dva roky předtím se Kačer sblížil s Honzou Potměšilem. Zkoušeli spolu hru Sbohem, Sokrate... a oba se zapojili do tehdejšího dění. Osmého prosince jeli do Ostravy na mítink, který měla přenášet

televize. Při zpáteční cestě několik kilometrů od Prahy auto havarovalo. Zatímco Kačer vyvázl prakticky bez zranění, Jan Potměšil to odnesl trvalými následky. O to víc se pak Kačer zapojil do dobročinných aktivit a na čas i do politiky. Dál režiroval, hrál, začal psát knížky, ve volném čase se věnoval vnoučatům. Radoval se ze zájmu, který projevovali filmaři o Ninu. Ke stáru, dokud ji neochromila vážná nemoc, si herectví uží-

vala víc než on. Nikdy spolu ale nesoupeřili. „Asi jsme se vždycky měli rádi. Lidi si často myslí, že je láska samozřejmá, ale i u ní se musí vyvinout dost velké úsilí. Samozřejmě, že ty prvotní předpoklady se otupí, omrzí, ale člověk musí hledat nové impulzy. Je to neustálý tvůrčí stav,“ řekl mi Jan Kačer při našem posledním setkání. Divadelní mág a hlavně slušný člověk zemřel 24. května letošního roku, tři roky po své ženě. ●

Jan Kačer také vydal několik vzpomínkových knih. Knihu Jedu k mamě věnoval své statečné mamince.

